

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 543/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia – [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Námestie SNP 7, Stropkov, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Co 1/2017 z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia – [REDACTED]
o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenu Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. júla 2017 sa občianske združenie – [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhalo vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Co 1/2017

z 24. mája 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané v konaní začatom na základe návrhu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorým sa proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) domáhala zaplatenia sumy 4 255,20 € s príslušenstvom z titulu porušenia povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy, resp. všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, uzavretej na účel kúpy osobného motorového vozidla. Sťažovateľ v uvedenom konaní vystupoval v procesnom postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovanej. Napadnutým uznesením najvyšší súd z dôvodu „*chýbajúcej funkčnej príslušnosti*“ zastavil odvolacie konanie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 285/2015-218 zo 14. apríla 2016, ktorým rozhodol, že „*pripúšťa zmenu účastníkov konania na strane žalobcu tak, že namiesto doterajšieho žalobcu [REDAKOVANÉ] vstupuje do konania ako žalobca [REDAKOVANÉ]...*“. Sťažovateľ v podanom odvolaní namietal, že «*v postupe žalobcu ide o nekalú praktiku vyhnúť sa následku neúspešného sporu tým, že k náhrade trov bude zviazaná neznáma „schránková firma“, naviac so sídlom na Britských Panenských ostrovoch v Karibiku. Postúpenie pohľadávky na neznámy zahraničný subjekt („schránkovú spoločnosť“) predstavuje zároveň neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky (12. januára 2015).*».

3. Rozsudkom č. k. 19 C 79/2011-158 zo 17. októbra 2014 totiž Okresný súd Košice I takto rozhodol:

„Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 951,79 EUR, 9,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 462,95 EUR od 20. 07. 2011 do zaplatenia a 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 488,84 EUR od 20. 07. 2011 do zaplatenia, v lehote 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti zamieta.

Žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

O trovách konania vedľajšieho účastníka bude rozhodnuté v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.“

4. So závermi napadnutého uznesenia sťažovateľ nesúhlasí a v sťažnosti najvyššiemu súdu vytýka, že *„takýmto postupom... bol bezpochyby porušený princíp dvojinštančnosti súdneho konania“*. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd *„postupoval v rozpore s cieľmi Európskej únie pri zabezpečení vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa..., ale aj v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Takýto nesprávny postup súdu znemožnil realizáciu procesných práv sťažovateľa..., čím bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom... Najvyšší súd SR opiera svoju argumentáciu o formalistický výklad ustanovení procesných kódexov, pričom v tomto smere ju považujeme za nesprávnu.“*

5. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľa v minulosti upozornil (III. ÚS 519/2015) na to, že jednou z procesných podmienok konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je aktívna vecná legitímácia sťažovateľa, ktorú štatutárne orgány právnických osôb – občianskych združení, v ktorých mene takúto sťažnosť podávajú,

preukazujú aktuálnym výpisom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré ich evidenciu zabezpečuje, sťažovateľ takýto výpis k sťažnosti nepripojil. Ani označenie sťažovateľa v sťažnosti údaj o štatutárnych orgánoch, resp. funkcionároch oprávnených konať v jeho mene, neobsahuje. K sťažnosti bolo pripojené iba splnomocnenie udelené [REDAKOVANÉ], predsedníčkou predstavenstva sťažovateľa, na zastupovanie sťažovateľa „v konaní o ústavnej sťažnosti...“ advokátom.

7. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

8. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v predloženej podobe vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať ani len splnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, preto ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní.

9. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že na Okresnom súde Košice I zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 285/2015 z 21. júna 2017 rozhodol, že:

„Potvrďuje rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.“

Uvedený rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi expedovaný 8. júla 2017.

Bez toho, aby obmedzil oprávnenie sťažovateľa podať opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že súčasťou jeho ustálenej judikatúry je aj právny názor, že ak Občiansky súdny poriadok prostredníctvom § 238 ods. 5 (účinného do 30. júna 2016) a Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 422 (účinného od 1. júla 2016) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014, I. ÚS 134/2016, III. ÚS 25/2016, III. ÚS 746/2016). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013, III. ÚS 23/2017).

10. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017